

KONTRA FERENC

Állomás kereső

Vasárnap délután kevesebben ógyelegtek a rücskös oszlopok között, a peronok aszfaltvájataiban felgyűlt a hétvégi szemét, napraforgóavar borította a padok környékét, mintha szándékosan szórták volna körül mindegyiket szépen, egyenletesen. Sercegetek a héjak a közeledő lépések alatt, mintha bogarakat nyomtak volna el. A férfi azt a padot választotta, melyet még elért a tető árnyéka. Felpillantott a derűs, világosszürke égre, mintha némi ellentmondást érzett volna. Persze, a peronon mindig fúj a szél, és aki menni készül, az sokkal jobban fázik. Levette a kislány hátizsákját és közéjük tette, mintha hatalmas érték lenne benne, mint az este felolvasott mesében, amely a halász fiáról szólt, annyi búcsúzás volt benne, hogy még ő is meghatódott tőle, de aki hallgatta, annak az arcán semmi jelét nem látta effélének, szürcsölte közben a kakaóját, és a felületesen szétfutó buborékokat követte a tekintetével. Mint pelenkás korában, csak a mozgó tárgyakra figyelt. Zavartan kalimpált a lábával, talán maga is csodálkozott rajta, hogy megnőtt; hófehér tornacipőjén látszott, hogy egészen új, talán büszke rá, hogy nem a legolcsóbbat vették, talán csak kényelmetlen neki. Majd belenősz hamarosan, meglátod, ebben a korban a fiúk hirtelen nőnek, ilyen voltam én is. Emlékszel, mutatam azt a kutyás képet az albumban, éppen ilyen pipaszár lábam volt, mint neked. Azt a szandált, amit a nyár elején vettek, őszre már nem bírtam felhúzni az iskolába. Éppen akkora voltam, mint most te. Nézte a kalimpáló lábakat, közben mintha akaratlanul irigység lopakodott volna a szavai mögé: néha meg is tisztíthatod. Anyádnak is biztosan tetszeni fog. A kislány a pad alá ikszelte a lábát, mint aki ráunt a céltalan ingázásra, mint aki másról szeretne beszélni, kicsit szaporábban lélegzett, és mozgáskényszerét a karjára vitte át, lóbálta a térdétől a pad széléig. A férfi megköszöri a torkát: E-e-engem az apám soha nem akart elvinni a tóhoz, inkább aludt délutánonként. Nekem nem volt kedvem akkor fürdeni, amikor a többiek szedelőzködtek haza, kilabdázták magukat a vízben. Apám meg ott lebegett az alkonyatban a tó közepén, mi pedig anyámmal csapkodtuk a szúnyogokat a parton egy nyárfagallyal. Igen, a te nagyanyáddal, mintha most lett volna. Akkoriban is szedertortát sütött, mint tegnap neked, és ott, a tó körül szedtük hozzá a szedret, tintás lett tőle a nyelvünk, azt mondtam, sötétlila tintás... Miért hadonászol annyit a karjaiddal? Menj, vegyél magadnak fagyaltot a peron végén, van elég aprópénz a zsebedben, azt költsd el. Tudod, hogyan kell kérni? Málnásat meg csokoládésat vegyél, az a legjobb.

Elnézte a fiát, ahogyan kerülgette az oszlopokat, mintha félt volna egyenesen végigmenni. Rájött, hogy miért csúfolták kiskorában csámpásnak a focipályán, éppen így köszörülhette össze a vékony lábát, és a rövidnadrág is éppen így lóghatott rajta a hozzá nem illő színű pólóval együtt. Két idősebb asszony érkezett nejlonszatyrokkal, elhelyezkedtek a szomszédos padon, még a szoknyájukat is elrendezgették, aztán néztek mindketten ugyanabban az irányban, mintha fényképezkednének. Erjedt dinnyehéjszagot hozott a konténerek felől a szél. Az első peronra befutott egy kék színű busz, néhányan kiszálltak. Türelmesen várták, hogy előkerüljön a jegyadó, aki kinyitja a csomagteret. Az álldogáló, csomagcédulájukat keresgélő utasok között bukkant elő a gyerek, kezében tölcseres fagyalattal, benne két sárga és egy fehér gömbbel. Megárthat a torkodnak,

ha hirtelen sokat eszel, még az orrod is beleért, van a hátizsákodban papír zsebkendő! Cipzár sercent, és már elő is vett egyet. Miközben a fia állat törölgette, a csónakra tért át, amit kimondottan azért vett, ha majd szünidőre eljön, akkor legyen mivel bevezetni a tó közepére, mert ő mindig oda szeretett volna bemenni, úgy érezni onnan, mintha a világ közepén lenne az ember, csupa visszhang a lég, nem érnek el oda a szúnyogok, olyan tiszta a víz, hogy néha látni a halakat, úgy váj utat az evezőlapát, mint kés a vajban, egy pillanatra megállapodnak a hasíték mentén a hullámok, ettől jobb még mindig az evezés, a motoros csónak csak felberregi a környéket. Emlékszel a kis ragadozó halakra, hogy követtek bennünket, pedig csak egy kevés morzsát szórtunk a vízbe... és meséld el a süllőt is, amit kifogtunk, és megsütöttünk, ezzel el lehet dicsekedni az osztályban, meg a szarvasbogárral is, ilyesmit találni kész szerencse. Hagyod, hogy kiszáradjon rendesen, szellős helyen tartod, nehogy befülledjen, akkor a pánélja épségben marad, a fülpuccoló áttetsző doboza éppen megfelel neki. A mi tavunkban lehet csak igazán jól fürödni, nem a betonmedencében! Arra gondolt a férfi, hogy talán most válaszol vagy kérdez valamit, az lenne a legjobb, ha kérdeznék. De melyiküknek kellene kérdeznie? Talán a Turbo rágógumiból gyűjtött autós képeket gyűrógeti a zsebében. Talán másról kellene beszélni: jövőre már akkora lesz az öcséd, hogy játszatsz vele, kimondja rendesen a nevedet. A kislány most nézett először az apja szemébe, de mintha nyomban meg is bánta volna. Jól van, nem vagytok édestestvérek, de akkor is az öcséd, mindketten rám hasonlítotok, bárki megmondhatja. Kevés volt ez a két hónap, tudom, hogy kevés. Ne nézd már a cipőd orrát, mintha megkukultál volna!

Újabb lendületet vett a szél, a buszmegálló állandó szele, ami a huzat miatt tűnt egyre erősebbnek, újságpapír-foszványok bukdácsoltak az oszlopok között. Egy bordó ruhás nő közeledett súlyosnak látszó bőrröndjével a pad felé. Szabadon maradó kezével állandóan a szoknyája szélét fogta a szél ellen. Leült az első útjába eső padra, közvetlenül a kislány mellé. A férfi figyelmesen biccentett ugyan a fejével, de úgy folytatta a történetet, mintha semmi sem történt volna, hosszú mondatokban beszélt, lélegzetvételnél szünetekkel, mintha eszébe sem lenne átnézni a szót, leltárszerűen felidézte a nyár vidámabb jeleneit, legfinomabb ételeit, közben folyton a fiára sandított, mennyit ért meg a szándékából, hogy ezt a nyarat így szeretné visszahallani, még ha nem is lehet jelen az élménybeszámolónál, azért biztos szeretne lenni a dolgában, hogy nem fáradt hiába, az vésődik az emlékezet szalagjára, amit ő szeretne. Maga sem tudta, mit várt a fiától, talán csak azt, hogy némi érdeklődést mutasson, még ha megjárta is, felcsillanjon a szeme, mert a gyerekek ösztönösen megérik a szeretetet; milyen jó lett volna, ha valamelyik nyári szünidőben az apja csak fele ennyi időt pazarolt volna rá, mert már biztosan tudta, hogy időpazarlásnak gondolta a vele való foglalkozást. Megköszöri a torkát, és arról beszélt, hogy ugyanúgy várta a szünidőt, mint hajdan, hogy együtt legyen a család, mert azért így egész, ha csak nyárra is tud eljönni a városból, és Metti néni sem mostohaanya. Ugye nem is ejtetted ki a szádon ezt a szót?!

A hangosbemondó pléhhangon közölte, hogy a városba induló busz negyedórát késik. A nő lehajolt, tenyere teljesen eltűnt a bőrrönd mellékiókjában, halvány mosoly futott az arcára az elégedettségtől, amikor megtalálta, amit keresett: erről nem tudtam leszokni, mondta hangosan, mégsem erőltetve a társalgást, amikor előhúzott egy csomag felbontott rágógumit. Megkínálta a kislányt is, köszönőmódozóan mormolt a tornacipő orra felé, gyors mozdulattal elvett egyet. Nem csomagolta mindjárt ki, előbb megszagolta. Mindig éppen nálunk késik a busz, tette maga előtt karba a kezét a férfi, lábát előrenyújtotta, nekidőlt a falnak. A nő felé fordult, mintha eszébe jutott volna valami,

aztán újra visszatért a tekintete abba az irányba, ahonnan a busznak kellene érkeznie. Éppen úgy, mint amikor egy tárgyat a régi helyére illesztnek, mint egy szobor arca, gondolta a férfi, az ágyban biztosan frigid lehet. Metti néni is nagyon szeret téged, folytatta mechanikusan a megjegyzendő emlékek sorolását, emlékszem, amikor esett az eső, mindig hagyta, hogy te győzz a tetrissen. Majd nektek is lesz otthon. Ha anyád egy kicsit takarékosabb lenne, már régen vehetett volna neked egy komputert. Te még nem tudhatod, hogy múlik az idő: jövő nyáron már teremnek rendszeren a nagyanyádék gyümölcsösében a cseresznyefák, meglátod, mennyi lesz rajta. Hat szem lett az idén. Az első termésnél az a szokás, hogy az egész család egyen belőle: egyet a nagyanya, a nagyapa, Metti néni, az öcséd, te és én... mennyit bosszantottuk egymást az osztózkodásnál, hogy a száránál fogva ki húzza ki a tenyeremből a pirosabbat. A férfi sehogy sem értette, hogy ennek a gyerekek a fejében miféle vevőkészülék van, hiába tekergette egyre rafináltabban a rádió állomáskereső gombját, az ismeretlen csatornákon folyton a csend jött be, a várakozás huzatos oszlopközei, a szálkás fapad, néhány szem pattogatott kukorica, ahogy kihull egy arra elhaladó zacskójából. A várakozás olyan kásás és hideg, mint a hó.

A kisfiú átkarolta a hátizsákját, mert a távolban, az utca végén megpillantotta buszt, amely sárga hernyó módjára araszolt a kanyarban. Megkérhetem egy szívességre, fordult a férfi a bordó ruhás nőhöz, a fiam a városba utazik, az édesanyja várja a pályaudvar bejáratánál, nagyon hálás lennék, ha szemmel tartaná, odatalálna egyedül is, de azért így nyugodtabb lennék, nem lesz vele semmi baj, most lesz második. Széles tenyere végigszántott a gyerek fején. A nő felállt, már fogta a bőröndjét, gyors pillantással végigmérte a gyereket, mintha ezen a pillanaton múlna, hogy vállalja-e a rábízott feladatot, inkább rutinszerűen bólintott, mintsem meggyőződésből: jól megleszünk egymás mellett, igaz, nagylegény, paskolta meg a gyerek vézna vállát.

A kisfiú meglepetten nézett az apjára, mint aki csaláson kapta rajta a játékban: azt mondtad, hogy elkísérsz, és a következő busszal visszajössz! A férfi a fejét csóválta: így sokkal egyszerűbb lesz. Felsegítette a hátizsákot. Kipufogógáz-szagot hozott a busz. A nő maga elé engedte a gyereket. Leszálló nem volt. Az ülések felén sem ültek utasok. A kisfiú az ablak mellett foglalt helyet, hátizsákját az ölébe vette. Az apja lezseren, zsebre tett kézzel nézett a busz után. A hangosbemondó éppen a következő járatot konferálta be, amikor megállt a fagyaltos bódéja előtt: málnásat és csokoládésat kért.

1995 szeptembere